

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 018388 17 Кж
Бања Лука, 19.9.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Р.М., због два кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог адвоката Ж.Б. из Бања Луке, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 018388 17 К од 19.5.2017. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког јавног тужиоца мр Ненада Врањеша, оптуженог и његовог браниоца, дана 19.9.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Р.М., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 018388 17 К од 19.5.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 018388 17 К од 19.5.2017. године, оптужени Р.М. оглашен је кривим због два кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), за која дјела су му утврђене казне затвора у трајању од по 2 (двије) године, па је примјеном одредбе члана 42. став 1. тачка 2. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (двије) године и 6 (шест) мјесеци. Истом пресудом, на основу одредбе члана 62. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности одузимање предмета употребљеног за извршења кривичних дјела, док је на основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачке а), е) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 53/12 - у даљем тексту: ЗКП РС), обавезан да на име судског паушала плати износ од 150,00 КМ, у року од 15 дана од дана правоснажности те пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог из свих жалбених основа, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се правилном примјеном одредаба Кривичног закона и судске праксе, измјенити правна квалификација и оптужени блаже казнити.

Окружни јавни тужилац није подносио писмени одговор на жалбу браниоца оптуженог.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог је у цијелости остао код разлога и приједлога из жалбе, оптужени је подржао жалбу свог браниоца, док је републички јавни тужилац предложио да се та жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Приговорима жалбе браниоца оптуженог Р.М., није доведена у сумњу правилност чињеничних утврђења првостепене пресуде нити закључак да радње овог оптуженог, предузете критичних прилика, садрже битне елементе кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС. Наиме, жалба не оспорава извршење тих кривичних дјела у конститутивном облику, али оспорава правну квалификацију, тврдњом да оптужба није доказала да је средство које је оптужени употребио приликом извршења дјела, оружје или опасно средство, апострофирајући да се ради о упаљачу са истуреном оштрицом од 5 цм, чија функција је отварање ковертиране поште, да се том оштрицом не може нанијети посјекотина, те да није доказано да је то средство употребљено као такво, јер га оптужени није усмјерио према тијелу радница кладионице. С тим у вези, жалба оспорава и да је употребљено средство „нож на потез“, те да се не ради о хладном оружју у смислу одредбе члана 6. став 1. тачка 18. Закона о оружју и муницији.

Прије свега, побијана пресуда детаљно износи садржај изведених доказа како објективне, тако и субјективне природе, све те доказе правилно оцјењује и изводи коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени учинио кривична дјела која му оптужба ставља на терет. Посебно је побијана пресуда анализирала исказе свједока – оштећених З.З. и Д.Ћ. - раднице запослене у спортској кладионици АМ С. (који су у одлучним чињеницама међусобно потпуно сагласни), исказ свједока оштећеног Д.К. (власник спортске кладионице), садржај налаза вјештака одбране дипл. инг. машинства С.Ј., затим је посебно цијенила исказ оптуженог дат у својству свједока и истог довела у везу са осталим доказима, те је дала ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, због чега прихвата исказе свједока оштећених и налаз вјештака С.Ј., а због чега не прихвата исказ оптуженог дат у својству свједока на претресу пред првостепеним судом.

Дакле, правилном оцјеном свих проведених доказа, побија пресуда је правилно утврдила да је оптужени приликом извршења оба дјела употребио опасно средство. Наиме, из вјештачење Јединице за ... – КТЦ МУП-а РС Одјељење за ..., по вјештаку С.Ј., произилази да се ради о упаљачу, на којем је изведена додатна функција у виду нерђајућег челичног патент - ножа, дужина сјечива 5,05 цм, ширина 0,86 цм, а по читавој дужини руба дебљине оштрице око 0,05 цм и који (без обзира што у некој нормалној сили притиска, не може направити посјекотину) има убудну моћ, обзиром да се вјештак изјаснио да замахом и убодом може доћи до наношења повреда лицу пенетрирањем сјечива

патент ножа у меко ткиво на дубини до око 50 мм и ширини убодне ране на површини меког ткива до око 9 мм.

Дакле, по оцјени овога суда, чињенично стање је утврђено потпуно и правилно и на тако утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон и радње описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као два кривична дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, због чега су неосновани и приговори жалбе у основу побијања пресуде због повреде Кривичног закона.

Наиме, разбојништво постоји када се употребом силе против неког лица или пријетњом да ће се напасти на живот или тијело одузме туђа покретна ствар у намјери да се њеним присвајањем прибави себи или другом противправна имовинска корист. Принуда и крађа, иако саме за себе самостална кривична дјела, овдје губе своју самосталност и у овако створеном комплексу чине један нови, аутономни, кривичноправни садржај, посебно кривично дјело са својом самосталном природом. Уколико је приликом извршења овог дјела употребљено какво оружје или опасно средство, ради ће се о квалификованом облику дјела разбојништва. У конкретном случају, једино постоји дилема да ли је употребљени предмет, оружје или опасно средство, обзиром да се према фотодокументацији и на основу вјештачења, могло чак прихватити да се ради и о хладном оружју у смислу члана 3. тачка е) Закона о оружју и муницији („Службени гласник Републике Српске“, број: 70/2007, који је важио у вријеме извршења предметних дјела). Међутим, у сваком случају, ни за овај суд нема дилеме да се ради о опасном средству, па како је то средство оптужени М. употребио приликом извршења оба кривична дјела разбојништва, то је првостепени суд правилно утврдио да се у његовим радњама стичу сва битна обиљежја кривичних дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Према томе, насупрот жалбеним приговорима, којима се оспорава правилност закључка првостепеног суда о постојању квалификованог облика кривичног дјела разбојништва у оба инкриминисана догађаја, овај суд налази да је за такво утврђење првостепени суд имао довољно упоришта у изведеним доказима.

Неосновани су и жалбени приговори којима се истиче да се у радњама оптуженог стичу обиљежја продуженог кривичног дјела. Наиме, обзиром на сложеност карактера предметног кривичног дјела и поред тога што је исти оштећени власник спортске кладионице Д.К., који је и власник противправно присвојеног новца, али само у имовинском сегменту кривичног дјела разбојништва, док код другог елемента овог кривичног дјела (пријетња да ће напасти на живот или тијело), не постоји истовјетност оштећених, јер је код дјела из тачке 1. изреке побијане пресуде, оштећена З.З., док је код дјела из тачке 2. изреке, оштећена Д.Ћ., то је правилно првостепени суд утврдио да се не ради о продуженом кривичном дјелу, већ о два кривична дјела разбојништва у стицају.

Обзиром да се према наводима из жалбе браниоца оптуженог, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 3. став 2. ЗКП РС, везују за погрешно утврђено чињенично стање и за повреде Кривичног закона, то је овај суд кроз оцјену неоснованости тих приговора, утврдио да нису основани и приговори којима се истиче да је првостепени суд повриједио принцип „in dubio pro reo“.

Неосновани су и жалбени приговори у основу побијања пресуде због одлуке о кривичној санкцији. Наиме, овај суд је нашао да су правилно утврђене и у побијаној пресуди образложене све олакшавајуће околности на страни оптуженог, првенствено да раније није осуђиван, да је дјелимично признао извршење кривичних дјела, да је исказао кајање и јавно се извинуо, да је оштећена спортска кладиноца обештећена, а раднице кладионице нису поставиле имовинскоправни захтјев, те отежавајућу околност и то количину криминалних радњи, јер је у кратком временском периоду починио два кривична дјела. Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени свих тих околности, овај суд прихвата као ваљане, јер цијенећи законом прописану казну за кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. КЗ РС од 5 (пет) до 15 (петнаест) година, при чему је оптужени оглашен кривим за два дјела разбојништва, као и општа правила о одмјеравању казне из одредбе члана 37. став 1. КЗ РС, овај суд налази да је казна затвора у трајању од по 2 (двје) године за свако дјело (која представља најмању мјеру казне коју је за ово кривично дјело могуће изрећи, примјеном одредаба о ублажавању казне), те јединствена казна затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци, у сразмјери са тежином почињених кривичних дјела и степеном кривичне одговорности оптуженог и да иста представља адекватну мјеру којом ће се остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Из наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, због чега је ваљало ту жалбу одбити на основу члана 327. ЗКП РС и одлучити као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић